

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA DESPEDIDA DE L' ANY.

L' any. 1880, ab la barba tota blanca y 'l front plé d' arrugas, s' está segut en una cadira de baqueta y davant de una taula plena de comptes per pagar, frisés d' impaciencia, esperant que toquin las 12 de la nit per deixá 'l puesto.

Sembla impossible que tenint no més que un any de edat siga tant vell; pero han de considerar vestés que 'ls mala-de-cap que ha passat son molt grossos, y que no ha trobat ningú que volgués ajudar-lo a dur la créu. Aixís es que d' ell pot dirse que ha tingut mala vida y mala mort, perque está bellngantse per la cadira, y remoyentse com si no estés bé en lloch.

Tot d' un plegat l' hi vé una idea; agafa la ploma, y dihent:—«Que no digan que 'm despedeixo á la francesa», la suca, y ab má tremolosa escriu:

Sr. D. Anton Cánovas del Castillo.

Molt Sr. meu: Contant ab mí, vosté ja n' ha vis-tos enterrar sis, y qui sab los que 's pensa veure enterrar encare. Si 'm vol creure, no se 'n refíhi massa; perque tant y tant menjará y tant y tant pesarà, que 'l dia menos pensat se l' hi ensorra la cadira, y 'ls espanyols que no esperan altra cosa, se 'l venhen de bigotis.

Crégum á mí qu' encare que soch més jove que vosté, tinch molta més experiencia, perque si vosté ha regit l' Espanya no més, jo hi regit al mon enter, y per consegüent me n' han passadas de més grossas.

Consideri que 'ls xichs se fan grans, y 'ls grans se fan vells y 'ls joves los empenyan: tinga present que algú que sembla mort, no es mort com vosté 's figura y que no fá més que descansar. Ja veurá vosté lo dia que 's desperti, quins repichs de campanas y quina gatzara per tot arréu.

Jo no l' hi diré pas qu' es ni qui deixa de ser, que bé prou que vosté s' ho pensa; lo que sí puch assegurarli es qu' es inútil ferhi res, perque es de aquelles cosas que mal si s' hi fá, mal si no s' hi fá. Si s' hi fá 's despertarà avants d' hora; y si deixa de fer s' hi, sense ningú que l' atormentís tornarà fort y poderós, y 'l dia que diga Prou, se l' hi hanrán acabat los turrans. Cregui que d' aixó n' estich tant segur com de la mort que are m' espera.

Mentres tant continui perseguint als periódichs perque no entrahonin; que després de tot no 'n tenea cap necessitat. Ja 'u fan per ells las irregularitats que 's cometen, los Panxa Amplas y 'ls Juani-lloes que 's diverteixen, los carlins que maman del presupuesto, los difunts que votan, los vius que son esborrats de las llistas, lo treball que 's

paralisa, l' Hisenda que té filtracions, los déficits que van aixamplantse, los inglesos de Gibraltar que se 'l menján ab la vista, los recaudadors de contribucions que embargan y 's venen las fincas dels contribuyents, los frares descalsos que 's van posant las botas, los mestres d' estudi que 's moren de gana y 'ls húsars d' Antequera que 's reparteixen lo ranxo.

¿Qu' es lo que pot dir tota l' orquesta periodística, més eloquent y més sentit que aquest solo de trompas ministerials?

Aquesta es la gloria de la situació conservadora. Tot aixó 's fá ab molt ordre, ab molta quietut, ab molta sensatés; que al cap-de-vall se tracta de una situació ilustrada. Jo crech que no hi ha un sol autor de un robo de fondos, que no 'ls robi ab guants blancs posats. Sempre es més decent y fá menos por; que aquella dotzena de gats que alguns anys endarrera anavan escandalisant pels carrers al toch de l' Himne de Riego y de la Marsellesa.

D. Anton, no 'm puch estendre més perque l' hora s' acosta y haig d' escriure encare á n' en Sagasta. Que hi estiga honet y no disposi per res, perque ja no podria servirlo aquest pobre moribundo, que més de quatre vegadas vindrá á estirarli 'ls peus:

L' ANY 1880.

P. D.—L' hi he dit que no podia servirlo, y are 'm recordo que sí. Si quan seré mort me fá apuntar á las llistas d' electors y dona la méva cédula á qualsevol escombriaire, sempre tindrà un vot més. En ff vosté mateix. Pero, y acabo: de certs escombriares no se 'n fíhi massa, perque.... es-combran.

Sr. D. Práxedes Mateos Sagasta.

Molt Sr. meu: Tinch cinch minuts no més, son los darrers que 'm quedan y vaig á dirli tres paraulas.

Recordis que per fer bullir l' olla, lo primer que 's necessita es llenya; y encéndrela per fer foch. De llenya ja 'n reben; pero 'l foch sembla que no 'l gosin encendre.

Mentres no 's decideixin, dejunarán. Si 'm volen creure no 's fíhin dels oferiments del vehí, prenguin per cuinera á la llibertat, per ama de llaves á la Revolució de Setembre, tirin endevant, y qui no l' hi agradi que 'u deixi.

Vostés se creuhen que donant cera á n' en Cánovas, en Cánovas relliscará. No, D. Práxedes: tractantse de D. Anton no hi ha més cera de la que crema.

Fassin que cremi, y algú farà petar los dits. Per lo demés si 'm vol creure no se 'n penedirá: are si 'ls meus concells no 'l convencen, ja 'u sab, d' aquest moment té una fossa á seva disposició. Es tot quan pot oferirli 'l seu S. S.

L' ANY 1880.

Escritas aquestas cartas. l' any vá alzar la vista del paper, vá respirar, y vá encendre un puro d' estanch.

¡Pobre vell!

A la primera xuclada l' hi vé un atach de 16s, tréu un raig de capellans, apaga 'l llum, y en lo mateix moment queyan las dotze de la nit. Tot vá quedar á las foscas.

P. K.

ANIS DE FRARE.

Aquesta senmana, si son servits, m' acompanyarán fins á la Culla, prop de Manresa, y 'ls ensenyaré la manera com han obert la seva companya 'ls célebres pares premostratenses.

Com que 's tracta de frares mendicants viuhén de la caritat, y hi ha dona que no té dos quartos per tirar un' unsa de cansalada á l' olla, y que es capás de vendre's l' olla y tot y de entregar lo que 's puga treure á las formiguetas que tenen lo niu á la Culla.

Pero, aixó sí, 's tracta de uns frares molt despreciosos, y que si 'ls donan quartos no son capassos de admétre'ls.

Probas: dias endarrera vá presentarse'n un á una carniceria de Manresa; 'l carnicer l' hi donava vuit quartos y ne 'ls vá voler. Un' altre vá compareixé á una casa particular y l' amo l' hi donava mitja pesseta y també la vá rehusar. Tots dos varen respondre lo mateix:—«La nostra regla no 'ns permet portar diners á sobre.»

¡Pobre gent! Pero ab aquesta maula 'l frare de la carniceria, en lloch dels vuit quartos vá endur-se'n més de una tersa de carn, y l' altre en lloch de la mitja pesseta vá pidolá y conseguí una gallina, prestant que al convent hi havia dos frares malalts.

Aixó es rigorosament históric.

Pero un tender los vá esbotzar la grua. Ab la mateixa comedia, van negarse á admetre quatre quartos, y se 'n van endur més de una pesseta en comestibles. La tendera estava plena de admiració.

—Y encare dirán que tot ho fan pels diners; deya la bona dona.

Lo tender era escéptich, y al dia següent vá anarse'n á la Culla en companyia de la seva dona. Allá van veure al cap-padre del convent, y 'l tender vá d'r á la seva costella:

—Mira, noya: veull á besar la má, y dónali una pesseta.

—¿Que no sabs que de diners no 'n volen?

—Dónali.

La dona obehí, y 'l frare vá fer un petó á la pesseta, quedantse ab ella més content que un gos ab un os.

La tendera vá trasmudarse com si l' hi haguessin tirat un' olla d' aygua bullenta. Aquell frare, mossegant l' esqué perque hi havia quatre rals, la vá curar radicalment.

Acabém ab l' anécdota de costum; Hi havia un capellá tant aficionat al tuti, que

un dia dihent la missa, al girarse de cara als fiels per dir «Dominus vobiscum» va equivocar-se y va dir:

«Espasas son trunfos.»
Es que tenia 'l cap en lo joch.

N americano al morir va deixar 10.000 duros per la reedificació de l'iglesia de Cierbana (Vizcaya)

Y 'l rector va gastarse aquesta suma ab armas, municions y raciones pels carlistas.

Ja 'u veuhen: aixó es alguna cosa més que reedificar, aixó es edificar.

Ab déu mil duros de municions no hi ha impío tant endurit que no quedi edificar.

Una frase de la Política, aquell periódich del todo va bien:

«Las locomotoras se pasejan triunfantes per las nostras provincias arrastrant ab ellas las nostras producciones á las costas y á las fronteras.»

Comentari de un periódich, amich nostre:
«Lo que arrastran las locomotoras es l' import de las irregularitats, als autors de las mateixas, als criminals que s'escapan, y 'ls pobres treballadors que emigran del seu país per falta de treball.»

Cosas extranyas:

Corre una partida de lladres pels vols de Tortosa ó per las inmediacions de Moncada, ó per las montanyas de Ciudad Real, y 'ls conservadors no saben trobarla.

Se comet una irregularitat y 'ls conservadors no saben descobrirla.

En cambi si algú conspira ho descubrixen sempre..... y devegadas sense que s'conspiri també.

Veritat es, que una conspiració va sempre contra 'l govern, y á n' aquest l' hi succeheix lo que diu lo ditxo:

«Qui pert lo seu pert lo seny.»

Formiguetas conservadoras:

A la provincia de Zamora l'Estat possehia una montanya qu' encare que l' hi costava molts mils duros ultimament estava valorada en 600 pessetas.

Donchs bé, 'l diputat a Corts del districte y 'l vice-president de la Diputació provincial han adquirit aquesta finca per 15 pessetas.

Y torno á repetir: Formiguetas conservadoras! Aquí las tenen empormintantse'n una montanya com si fós un gra de mill.

Es alló que diu la biblia: «La fe remueve montañas.»

Ells pobrets, no acaban may la fe ab en Cánovas.

Lo director de un periódich de Tortosa ja es á la preso.

Al director de la Nueva Prensa de Madrid, lo fiscal l' hi demana dos anys y tres mesos de presió, per la publicació de un article.

Tot aixó es poch encare.

Fins que als que fem periódichs nos agafin á tots y 'ns fusellin en massa, en Cánovas no podrà dormir tranquil.

Un periódich pregunta que s'es fet de la tapa superior del punyo de la vara del arcalde qu'era d'or; ab esmalts y pedras preciosas, y que valia uns dos-cents duros.

Jo 'm recordo d'aquells celebres versos de Espronceda, agato la guitarra y canto:
Tapas de vara caidas
Juguete del viento son:
y si se dan por perdidas
¡ay! son hojas desprendidas
que paga la poblacion.

La vigilia de Nadal va corre, per Madrid la noticia de que hi havia crisis.

Y alguns fusionistas que no, tenian gall ni turrons, estavan que no hi veyan de cap ull.

Pero tot alló no va ser res.

Bé si, va ser alguna cosa. En lloch de crisis va ser tisis.

Tisis de la fusio:
No hi ha res més enganyós que las ilusions de un tísich.

Los moderats han celebrat una reunió. Aquesta reunió no va ser més que una parodia del judici final feta en petit, ja que s tractava de la resurrecció dels difunts.

En Moyano va tocar la trompeta, pero no va al-sarse ningú.

Entusiasme de un periódich ministerial de Madrid després de sentir á la Patti y á n' en Gaiarre: «Vaja, que digan lo que vulgan: obras aixís no més poden cantarlas artistas espanyols y estant lo partit conservador liberal en lo poder.»

En Cánovas no canta com la Patti y en Gaiarre; pero si en Gaiarre y la Patti cantan, es porque 'n Cánovas vol.

Periódichs hi ha que cantan tant bé com ells y 'ls suspenen.

Un período notable de un manifest que ha dirigit lo célebre periodista Girardin, als seus electors: «¡La impaciencia! ¿Y perché 'ls republicans havém de ser impacientes? Tot s inclina á favor nostre, per lo tant hem de considerar una cosa: que 'l primer revolucionari, sense perills de cap reacció es lo temps. Deixém fer al temps, y arriba-rém fins ahont siga necessari.»

Una irregularitat ab honors de miracle.

Al anar á obrir un dia de aquestos la caixa reservada de la Administració económica de la provincia de Madrid, van trobarse á faltar 50.000 pessetas en bitllets de banc, es á dir un de tants paquets que hi havia á la caixa.

Adverteixin una cosa: la caixa estava tancada ab tres claus distintas, una en poder del Jefe económico, 'l altre en poder del Jefe de intervenció, y la tercera en poder del Jefe de caixa.

No hi havia cap forat, cap obertura, cap escletxa, y no obstant los déu mil duros s'havían filtrat.

¿No es aixó un verdader miracle?

Donchs esperin.

Lo fet va promoure gran sensació; ya tancarse la caixa ab las tres claus corresponents, y al dia següent al obrirla per practicar una diligencia, los déu mil duros ja hi tornavan á ser.

¿Com s'hi havían ficat?

Un altre miracle.

Vaja, 'l dia que s mori la administració conservadora, de segur que la canonizan.

LA VEU DELS CORRESPONSALS. Una missió de jesuitas va anar al poble de Calders, y allí com es natural, desde la trona va desferse en improprios contra la Campana de Gracia.

Més tart á un jove que va confessarse ab ells, no 'l volgueren absoldre sino ab la condició de que 'ls portes los números de la Campana que estessin en son poder. Déu ser que som molt aficionats á llegirla, sense haver de comprarla.

Un capellá de Balaguer va aconsellar á las Hijas de Maria, que si veyan una Campana, encare que fos á las mans de un jove, 'l esqueixessin sense ceremonias.

Una d'ellas va ferho al peu de la netra y 'l jove l'hi va ventar una morma.

Es molt sensible que una noya rebí; pero es més sensible encare que rebí per seguir un mal concell de un capellá.

Una llarga carta de Pont de Vilumara nos entera de la rabiosa campanya que 'l rector anomenat Mossén Martinet, ha obrert contra 'l Casino instructiu y recreatiu de aquella població.

En la missa matinal de un dels últims diumenges, va sostenir que 'ls socios que sortian al teatro del Casino s' deshonravan y que las noyas que feyan lo mateix se posavan al nivell de las donas públicas.

Tot aixó y altres cosas per l' istil nos comunican, y está molt bé donarhi publicitat; pero ho estaria també que 'ls socios del Casino recordessin que hi ha un capítol en lo códich penal que tracta de las injurias y Greugim que probant lo fet devant del jutje, Mossén Martinet se'n faria las déu pedretas.

Y que no l'hi valdria ni la Virgen de los Dolores ni 'l horriquet de la fugida d' Egipte.

Los capellans de Vilafranca deuhen anar molt grassos.

Un suscriptor nostre volia fer 'l dir una missa per l' anima del seu pare y no va trobar qui volgués encarregar-se'n.

Una de dos: ó 'ls capellans d' allá van molt grassos, ó las pessetas dels nostres suscriptors fan plor de sofre.

LO FONTS DEL SACH

Ja hi tornem á se. ¡Un altre any!
Un' altra fulla marcida
d' aixó que 'n diuhen la vida,
y que no es més que un engany.

Y quin any! Pochs n' hem passat tant empapats d' emocions,
y ab tantas transformacions sense fi ni resultat.

Hi ha hagut temors y esperansas pe 'ls més madurs y 'ls més verts;
s' han fet á mils los concerts y á centenars las alianças.

Hi ha hagut vents de tolas parts y núvols de tolas menas;

per tothom han plogut penas, per tothom hi ha hagut pesars.

No hi ha més que aventurar-se á espolsá 'l sach un xiquet, per veure que l' any ha fet tot quant pot imaginar e.

Durant aquest any hi ha hagut la solemne formació del partit de la fusio que tant soroll ha mogut.

Duas voltas, si no tres, havém sentit publicar que la guerra d' Ultramar havia acabat en res.

Los neos s' han desfogat fent sermons estrafalaris, y festas y milenaris com aquell de Montserrat.

Los lladres han corregut abundants y diligents, robant iglesias y trens y á tot allí hont han pogut.

Los quartos de la nació han fet mil y mil bassanyas, practicant marxas estranyas y fugint de trascantó.

Alguns empleats estornells, notant que 'ls quartos marxavan, per veure cap hont anavan han fugit darrera d' ells.

Los carlistas han seguit la táctica peregrina de buscá alguna oficina y deixar corre 'l partit.

S' han celebrat conferencias entre una colla de becós sobre assumptos de Marrnecos y certs drets de las potencias.

Los acorts que s' haurán pres per ara no han tret lo nas; la Espanya ha quedat al ras y tot lo demés... en res.

L' as d' oros d' una persona que fa tístich de nombrar, s' ha tornat més popular que 'n Fornell-virgen-Llerona.

Y entre diaris y revistas, y 'l senyor Boet y uns quants més, desde ara l' as d' oros es la creu d' honor dels carlistas.

S' ha parlat de Gibraltar tal com se parla del sol: que si s' pensa, que si s' vol, y agut 'l parió de contar.

Han entrat freres rexones de tolas conformacions, escampant benediccions y recullint alguns tronxos.

S' han fet fartoris tremendos hont hi ha hagut brindis picants, nanos que han fet los gegants y discursos estupendos.

En fi; havém vist una aliansa entre cinch ó sis potencias per frenar las conveniencias y fe una trastada á Fransa.

Havém vist vacilacions, frauds, irregularitats, documents falsificats, agafadas, tomballons, impaciencia, moviment, conato de safarranxo, en una paraula: un ranxo que ni 'l dimoni l' entén.

Aquesta ha estat la tarea del any que avuy va á acabar: si fe aixó no es treballar.... que venga Déus y lo vea.

C. GUMA.

n un dels jugsats, d' aquí á Barcelona s' está processant á un xino; per asser...

ssinat. Y resulta que 'l xino no enten al jugat, ni 'l jugat enten al xino.

Un periódich proposa que 'l tribunal n' aprengui 'l xino, ó que 'l xino aprengui 'l espanyol.

Encare, que seria més curt que 'l prés s' escapés may siga sino per veure ab quin idioma ho faria.

Diuhen que no seria estrany, que ab aixó del reestanch de la sal hi pagués lo pató 'l ministre de la Guerra.

De segur que vostés no sabrán compendre que...

dimontri té que veure la sal ab lo ministre de la Guerra.
Donchs precisament aquí est  la *salat* del cas.

La majoria v  reunir-se 'l dia 28 de Desembre. V n parlar de la felicitat d' Espanya etc. etc. Pobre Espanyal
Pero que hi far m, era 'l dia de ignocents y bé havian de posarli la llufa.

Lo rector de Sendomi (Lleida) v  declarar desde dalt de la trona que als malalts de la s va parroquia que prenguessin remeys homeopàtics, en cas de que 's morissin, no 'ls hi donaria sepultura eclesi stica.

Es molt just. Jo no enterraria ni als que 's valguessin de la homeopatia, ni als que 's servissin de l' alopatia.
Y donchs  de que serveix l' aygua de Lourdes?

La *Correspondencia d' Espanya*, anuncia que dintre de poch, lo govern posar  a la venta una nova classe de cigarrillos.

Aquests cigarrillos, anyadeix, ser n més curts que 'ls que fins are s' usan.
Reflexions de un fumador:
—Del mal lo menús.

Un párrafo de una novela:
«La condesa cayó sin sentido.... Cuando volv a en s  estaba muerta.»

Comentari:
«Aix  mateix l' hi succeiria   la situació conservadora deixantla un dia sense menjar.»

Al patriarca de las Indias, un familiar l' hi ha robat no se quant.
Necessitat d' apendre las f bulas, y sobre tot aquella que acaba dihent:
«Produce inconvenientes la familiaridad con ciertas gentes.»

El *Gobierno* es un periódich ministerial que surt aquí   Barcelona, ahont aquestas plantas no hi proban may.
Lo Sr. Gobernador de la Provincia prou hi ha posat una cantitat d' abono conservador; pero no hi ha remey, la planta 's queda petita y raulida.
Y aix  que   la *cabecera* del periódich hi figura l' escut d' Espanya; pero no 'n fassin cas.
Darrera del escut molt mal amagats s' hi veuhen dos garrots molt tremendos. Son los garrots de 'n Cánovas: un per la mà dreta y un altre per l' esquerra.

Aquest dia reproduhia *El Gobierno* un magnifich article de 'n Castelar, sense dir de ahont se 'l treya.
Aix  prova lo que valen las plomas liberals conservadoras.

Res, que volen ferhi: afanyosos de menjar bé, 's quedan ab los articles de 'n Castelar.
Son com los *gansos* de la f bula, que 's cubrian ab las plomas del pavo real.
Pero sempre 's quedavan sent lo qu' eran.
Una colla de *gansos*.

Los venedors, cada vespre:
—El *Gobierno*, dos cuartos! Dos cuartos el *Gobierno*!
Un senyor que passa acompanyat de un amich:
—Ja 'u v us, al govern lo donan per dos cuartos, y no 'l vol ningú.

Un eco de las últimas firas:
Dos pajesos del Pl  de Cabra est n aturats y badant tres pams de boca, davant del escaparate de 'n Brany, ahont hi ha una munió d' admirables flors plenas de brillants.
—Sabs que pensava, T ful? diu de repente l' un tot s rio.
—Si no m' ho dius, no.
—Entrar   dins d' aquesta botiga, y dir al amo si 'ns voldria donar un esqueix d' aquestas plantetas...
—Caratsus, home! ja hi est m entrant!

A diversos punts d' Espanya s' hi v n   instalar convents de frares de Sant Francisco de Sales.
Ja veur n com aquestas *sales* son las  nicas que no estancar  'l Sr. Cos Gay n.

A un regidor de la majoria, que per una q estio de consums l' hi han clavat una gran embestida tant en las sessions com en los peri dichs, l' hi deya un company:

—Qu  no has vist quins atachs te dirigeix la premsa?
—Me té sense cuidado, responia 'l regidor.
—Y qu  dir n los t us electors?
—Los m us electors ray, no saben de lletra.

L' escena passa   Biibao y en un saló de ball tiolat: *El Gimnasio*.
Per fer guardar l' ordre v  presentars' hi un comissari de policia ab uns quants números.
Al cap de un moment v  compareixehi un altre comisari ab uns quants números m s.

 Vost s han vist dos bull-decks, trobantse p l mateix camí, mirarse de regull, estarrufar lo n s y ensenyarse las dents?
Donchs fig rinse aquells dos comissaris de policia de Bilbao.
L' un que per si 'm mira aixis, y l' altre que per si jo hi era prim  que té, tot d' un plegaf s' agarbonan, y l' un treu un revolver de sis tiros y l' altre un gabinet de sis mollas, y vels hi aqui que 'l números que acompanyaban   cada un també 's preparan   barallarse, cridant *viva mi dueño* y convertintse aquella sala de ball en un verdader camp de batalla.

Fortuna van tenir dels balladors, que olvidantse de que eran balladors y vigilats, v n fer de policia, descompartint als h roes d' aquella batussa, que anavan   donar un dia de gloria inmarcesible   la autoritat conservadora.
Sr. Cánovas:  Y donchs per quan guarda las cr us del m rit militar?

Grecia est  enfutismada contra Turquia. Encare que Greci  es molt nana v u que Turquia est  d bil, y que se l' hi presenta ocasió de donarli un que sentir.
Pero las potencias s' hi fican de per mitj y l' hi fan reflexions amistosas.  Lograr n calmarla?
—Es molt difícil, deya un diplomàtic; las reflexions de las potencias, Grecia se las escolta com si l' hi parlessin en grech.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Manacor.*
2. MUDANSA.—*Mov, nou, bou, cov.*
3. SINONIMIA.—*Angel.*
4. CONVERSA.—*Tolosa.*
5. GEROGLIFICH.—*Las donas que tenen punt me causan admiració.*

Han endevinat totes las solucions Un Recolet y Ex-boclea n. 2. n' han endevinadas 4: Titeila, Pau de l' orga, Joan de las Cansons y M. T. V.; 3 Pere Sesquilla, y Tirabit de niula; 2 Un manobra y 1 no més E. P. R. y Pandero destrempat.

XARADAS.

I.

Quart dos constantme quatre anys lo prima segona tres no m' ha valgut casi res.
Puig que 'l ser tot tants afanyos m' ha costat, no 'n vull fer més perque 'm veig molts desenganyos.

DIONIS DENORHO.

II.

Sempre la Total dos tres desde que una l' home mort; en un convent sempre més diu que tancar  sa sort.

PAU SALA.

ENDEVINALLA.

En iglesias y botigas en las casas y palaus en cassinos y saraus sempre estich prop de las vigas.

UN RECOLETO.

MUDANSA.

Tot, tot, tot, si us plau que plogui, deya un pagès de la tot, y com si 'l cel l' escoltés, v  caure tot de deb .

TIXA XICH DE M. DE R.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6—Lo que molts aborreixen.
3 4 2 3 5 6—Lo que no corran gaire.
3 2 4 4 5 1—De lo que molts rihuen.
4 5 4 5 1—Lo que son las vellas.
3 4 5 6—Lo que no son los mestres d' estudi.
3 2 6—Una bestia.
2 1—Idem.
2 4—Un metall.

ENRICH SANPONS.

COMBINACIÓ NUMÈRICA.

Sustituir los punts ab números que multiplicats vertical y horizontalment de dreta   esquerda donguin un producte de 24.

L. CLARAMUNT.

TRIANGUL DE PARAULAS.

Sustituir los punts ab lletres que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla una fruyta; la 2.ª una carta; la 3.ª lo que no diuhen los muts; la 4.ª una carta y la 5.ª una lletra.

ANGEL SALABERT.

GEROGLIFICH.

G I T A Y
no
T O S
G I T I S

A. S.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xara 'as   endevinallas dignas de insertarse Pau Sala, Benvingut, M. Palurdo, Requiescat in pace, Rector y Proumassa
Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen, y com tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Tirabit de niula, Toni Grice, Garibaldino, Pau de Viladecans, Tambor major, Pere Sesquilla, Zebedeo, Ciri trencat y N. P. T.
Ciudad  Eudalt Sala: Insertarem un epigrama.—Madre de familia cat lica: Si 'l seu fill no vol fer bondat tanqui   l' hospici.
—J. E. Puntarr: Si la versificació dels treballats que 'ns envia estes tant be com la combinació, podriam acceptarlos.—Joan Vilaseca: Aquesta senmana est  mes incorrecte que las pasadas.
—Domingo Marti: Publicarem lo trenca-closcas y 'l ters de paraulas.—A. C. Ced : Vol creure que no l' entenem prou be?—J. C. C. Nav rcies: Gr cias per la noticia que 'ns dona.—J. R. B. Balaguer: Idem.—G. H. Pont de Vilumara: Dispensi que l' espay limitat de nostre senmanari y 'ls originals de indole general que sempre son preferents no 'ns permetin ser mes extensos.—Un recoleto: Insertarem molta cosa de lo que 'ns remet.—Pau Sala: Ls poesieta se poca novetat en lo pensament, y la forma est  algo descuidada. En cambi las xaradas son admirables.

ANUNCIS.

JA HA SORTIT LO

Ilustrat per Apeles Mestres, y escrit per P. K. (J. Roca y Roca) ab l' ajuda y colaboració de Joan Alonso del Real, Joaquim M. Barfrina, Pepet Brillant, R. Boronat, R. Calvete, Joseph M. Codolosa, F. Col, Ramon Coll Gorina, Joseph Fern, Joseph Fer Moll, A. M. Ginesta, S. Gomila, J. Gibernau, C. Guma, Joseph Lasarte, Apeles Mestres, F. Nat, Eduart Novell, E. Passarell Dirla, Pere Poblador, Anton Pous, Un Pr fugo, Un Recolet, Un socio del 6, Victor Soler, J. A. Torres, Eduart Vidal Valenciano, Joan Vilaseca y altres escriptors que no volen ser coneguts y firman ab inicials.
Recomaném   nostres correponsals que diguin quants exemplars ne volen, per poderlos remetre, de manera que no s' exposin a que no pogu m servirlos lo pedido.
Com cada any se ven   un ralet; y als correponsals se 'ls fa la rebaixa de costum.

LOPEZ, Editor.—Rambla del M tj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

D. Anton será més demòcrata que la mateixa dallonsas.

Los irregularisadors tornarán a las caixas los fondos irregularisats.

Gibraltar tornarà a ser espanyola.

L' exèrcit serà llicenciat per inútil.

Los rectors compliran lo seu deber, donant terra sagrada a tothom.

Los Ajuntaments dolents dimitiran de motu proprio.

Y veurán a todas las potencias donantse las mans com á germanas.